

COLLECTED THOUGHTS

Flore VAN GORP
Vrije Kunsten – Open Lab
Promotor: Arne DE WINDE
Academiejaar 2021–2022

Welcome in the vague world of my (not so collected) collection of thoughts. This thesis features an exclusive sneak peek into the partially abandoned thoughts floating along unruly brain nerves.

Dagelijks breek ik mijn brein over de autoriteit van de Engelse taal in de kunstwereld. ‘*Think big*, denk aan internationale bekendheid’ werd me wel eens in het oor gefluisterd. Vertrouwde titels zoals ‘Slazwierder’ worden met een elitair laagje overgoten en omgetoverd tot ‘Salad Spinner’. Idioot, want het omschrijft exact hetzelfde product.

Vormden de Engelse titel en korte vetgedrukte introductie een meerwaarde?

Alles klinkt ‘professioneler’ in een niet-vertrouwde taal. Hopelijk is de lat voor deze masterthesis vele meters hoger gelegd dankzij deze *fancy* introductie.

Vormden deze Engelse titel en korte vetgedrukte introductie een meerwaarde?

Nee, absoluut niet: het was *random* en misplaatst. Deze pagina illustreert echter op eminente wijze het fictieve sprongetje dat centraal staat in deze thesis. Niet één centraal thema dat tot bloedens toe uitgediept wordt, maar een uitgebreide collectie aan kleine, dynamische gedachten die resulteren in een databank vol inspiratie. Gedachten die durven te rebelleren wanneer we ze proberen te categoriseren...

Waarschuwing voor de lezer:

Dit werk is een moedwillige warboel.

U vraagt zich natuurlijk af in welke mate ‘chaos’ gecontroleerd kan zijn. Ik heb tijdens mijn studie in het hoger kunstonderwijs geleerd om deze toetsbare verwarringen en bedenkingen naar mijn hand te zetten. Bewust inzetten op deze chaos en banaliteit resulteert in een absurde beeldtaal, wat ik voorzichtig mijn handelsmerk durf te noemen.

Belangrijk:

Dit werk is geen dagboek, weekboek of jaarboek. Het vertelt niet zozeer over mijn gevoelens en ervaringen. Deze thesis verzamelt incoherente bedenkingen die ik me doorheen het jaar maakte (of soms zelfs niet). Wanneer mijn vingers prikkelden en naar het toetsenbord neigden voelde ik een ontembare nood om bepaalde bedenkingen en observaties neer te schrijven, en dat deed ik ook. Nu deze collectie bedenkingen samengevoegd is, geeft het me de opportuniteit om sommigen verder uit te werken en tot beeldend werk om te vormen. Anderen zullen vervagen, en hun laatste adem in deze masterthesis uitblazen.

Krijg je bij het lezen van deze thesis een verward gevoel? Ideaal.

Ik snap mezelf ook niet. En *onze* wereld, die snap ik al evenmin. Die kleine ideeën die ontspruiten tijdens het uitvoeren van banale handelingen, het lezen van literaire werken of het ontdekken van kunst zijn de startblokken voor het stofje in onze hersenen dat we ‘inspiratie’ noemen. Deze onzichtbare ingevingen beproeven de kunstenaar en dagen die uit om hen om te toveren tot ‘kunst’, maar dit zal niet altijd resulteren in een succesverhaal.

Om dit even metaforisch te verduidelijken: wij zijn ter wereld gekomen nadat we een zware, competitieve weg hebben afgelegd. Na een strijd met tot wel 150 miljoen respectievelijke broers en zussen, zijn wij toch maar mooi degenen die op deze wereld de vruchten mogen plukken. Dagelijks wordt er een overmaat aan kleine ideeën–baby’s in onze hersenpan geboren. De strijd die deze gedachten onderling aangaan om te triomferen en te evolueren boeit me enorm. Al lijkt het misschien wat raar om deze thesis te vergelijken met een bende zaadcellen.

Alternatieve titels:

(hier bedoel ik niet titels met blauw haar, een neuspiercing of tattoos)

Collectieve gedachten

Collectie van gedachten

Verzamelde gedachten

Verzameling van opwellingen

Arsenaal aan absurditeiten

Opeenstapeling van nutteloosheden

Een assortiment hersenspinsels

(Vul gerust verder aan)

Inhoudstafel

Engelse inleiding	2
Waarschuwing voor de lezer	3
Verwarring	4
Alternatieve titels	5
Introductie: de excentrieke metafoor van de gedachtewandeling	7–8
Ik word er e–motioneel van	9–19
Fijne zondag verder!	20–24
Gedachten en inspiratie uit andermans geschriften	25–34
Wankele gedachten	35–51
Het buurtfeest	52–57
Het ‘in’ vinden van uitvindingen	58–61
Toepassing op eigen werk	62–66
Conclusie	67–68
Bronnen (1)	69
Bronnen (2)	70
Literatuurlijst	71

Introductie: De excentrieke metafoor van de gedachtewandeling

“The moment the key drops from your fingers, you may be sure that the noise of its fall on the upside-down plate will awaken you, and you may be equally sure that this fugitive moment when you had barely lost consciousness and during which you cannot be assured of having really slept is totally sufficient, inasmuch as not a second more is needed for your physical and psychic being to be revived by just the necessary amount of repose.”

Ieder mens haalt inspiratie uit de onvoorziene wandelingen die onze breinen maken. Die gedachtewandelingen brengen een grote variëteit aan verder uit te werken concepten met zich mee. Zoals Salvador Dali hierboven beschrijft in *50 Secrets of Craftsmanship* ontstaan de meest interessante en gekke ideeën wanneer we ze zelf het minst verwachten. Meer specifiek hamert Dali op de gedachten in ons onderbewustzijn tussen het wakkerzijn en slapen. Hij beweert dat er 's nachts vele gedachten verloren gaan tussen het menselijk gesnurk. Niets is frustrerender dan opstaan en vergeten wat je die nacht gedroomd hebt.

De hierboven beschreven methode van het vasthouden van een sleutel boven een ijzeren plaat is dé oplossing voor vluchtig verdwijnende gedachten. Met de bijkomende belofte dat je deze ideeën meteen neerpent, want ze verdwijnen nog sneller dan dat ze gekomen zijn. À la Dali besloot ik mijn banale bedenkingen neer te schrijven op kritische, absurde wijze. Ik realiseerde me dat dromen deels onverwerkte gedachten van voor het slapengaan zijn, en besloot me te verdiepen in de nuchtere gedachten die overdag ontstonden.

Deze kleine ‘gedachtesprongetjes’ opschrijven resulteert in een onuitputtelijke databank vol inspiratie voor toekomstige kunstwerken. De realisatie dat zoveel van onze gedachten nooit verder geanalyseerd en uitgewerkt worden kwam hard aan bij mij. Drie vierde van waar ik in deze thesis over wou schrijven ontglipte me alvorens ik zelfs nog maar mijn computer kon opstarten. 0.5 vierde onderging een

stille, digitale dood in mijn notitie-app. Het laatste halfje van deze onbeschrijfbare hoeveelheid dagelijkse bedenkingen is gebundeld in deze thesis.

Ik ga het niet onder stoelen of inhoudstafels steken: deze thesis is evenzeer een conceptueel logboek voor mij als diverterend leesvoer voor de buitenwereld.

IK WORD ER

E-MOTIONEEL VAN

Een verzameling virtuele opmerkingen in een digitale wereld

Het is stil aan de overkant

Het is 12 uur 's middags. Snurkende tieners slapen hun roes uit na een zware avond in de dancing. Huisvrouwen zorgen dat hun kinderen exact op dit uur een boterhammetje met chocopasta of kalkoensalami voorgeschoteld krijgen. De bingoavond gaat van start in het rusthuis. Daar zit jij dan als een bezetene voor je rechthoekige communicatietool gekluisterd. Je blijft op het *refresh*-symbooltje klikken, maar die gruwelijke foto van je nonkels harige buik in het zwembad verdwijnt maar niet. Het uur des doods van de sociale media, er valt niets meer te verkennen.

De virtuele landbouwer

Alles wat je online post laat een afdruk achter die nooit volledig uit te wissen valt. Je ouders hebben je al talloze keren gewaarschuwd om geen dronken filmpjes op het wereldwijde web te zwieren. Maar aangestuurd door een vijftal *Cherry Chouffekes* lijkt het je toch een gunstig plan om na het verliezen van die *truth or dare* een foto te posten waarop je een ranzige wc-bril likt. De volgende dag beseft je wat je gedaan hebt, maar het kwaad is al geschied: je tante heeft de post al gedeeld en je hele familie heeft de bacteriële ontmoeting gezien.

Mijn eerste dagen op sociale media bestonden uit paranoia en *Farmville*. Mijn virtuele boerderij was al snel een *booming business* onder de lokale virtuele boeren. De schaarse momenten die ik niet doorbracht in de vertrouwde omgeving van mijn digitale varkens en gepixelde gewassen besteedde ik aan het scrollen door mijn nieuwsoverzicht. Uiterst voorzichtig dat ik niets likete, of per ongeluk deelde. Mijn ouders hadden me gezegd dat alles wat je schrijft en doet op sociale media je in je latere leven zou achtervolgen. Dit nam ik als kind net iets té serieus. Gelukkig heb ik deze paranoia snel kunnen loslaten, en me gefocust op mijn carrière als virtuele boer.

Er werd me gezegd dat het eerste wat mijn toekomstige werknemer zou doen is mijn sociale media nakijken. Ik voelde me zeer trots dat mijn virtueel profiel me nooit zou tegenwerken. Tot plots iemand me complimenteerde met de aparte schrijfwijze van mijn achternaam.

Flore van Gorp.

Die ‘van’ moest dus met een hoofdletter, hé.

Hopelijk zien ze het door de vingers. Zo niet, verwacht ik me aan een turbulent leven tussen de digitale kippen, koeien en varkens.

Het verdwijnen van de stoomwolk van de trein

Stipt een kwartier te laat verschijnt het gloednieuwe treinstel op het donkere perron. De muffe geur van gefrituurd voedsel maakt plaats voor de smeulende geur van de sigarettendamp van de conducteur, die, alvorens de trein een sprintje inzet richting zijn volgende bestemming, snel nog even eentje opsteekt. Dit is deel van een perfect uitgewerkte strategie: bij elk station houdt de trein 1 minuut halt, wat schrijnend kort is voor het roken van een sigaret. Niet getreurd! Het innovatieve treinpersoneel weet hier raad mee. Waar denkt u dat al die vertragingen vandaan komen? We mogen niemand zijn rookplezier misgunnen.

Het treinpersoneel zou echter ook gebruik kunnen maken van dé digitale uitvinding van de eeuw: de e-sigaret. Zoals velen van deze *e-streepjes*-familie zijn ze geboren met één doel: ons leven gemakkelijker maken. Ongemakkelijk je sigaret tussen de lippen knijpen, terwijl je met bevroren handen tevergeefs een vlam probeert op te roepen, is verleden tijd. Op deze penachtige mag je, wars van wat je leerkracht op de lagere school beweerde, gerust knabbelen en zuigen. Ook is *vapen* tijdbesparend, het bespaart je ongeveer twintig jaar van jouw leven.

De voornaamste reden van het treinpersoneel voor de overschakeling naar de elektronische sigaret is natuurlijk de uitstoot van het toestel. Met het alom bekende piepgeluid signaleert het de reizigers dat de trein weldra zal vertrekken. Een groot verschil met vroeger, toen een grote rookwolk het vertrek van het toestel aangaf. Nu, het futuristische e-alternatief gaat *back to the roots*, want het bestaat uit het openen van het smalle treinraampje en het naar buiten sturen van een frisse naar appel geurende rookwolk. Zo zorgen de *vapers* voor een alternatieve signalering van het vertrek van de trein.

Trouwe vriend

De evolutie van de iPhone is een prachtig voorbeeld van het streven naar simplisme. Het overbodige materiaal wordt verwijderd en zo ontstaat een strak model, het is haast een liposuctie. De home-knop werd in de recentere modellen van de telefoon verwijderd omdat deze onschuldige knop door het enthousiasme van de gebruiker vaak sneuvelde. Het was een perfecte tool voor het uitwerken van agressie. Dit systeem heeft plaatsgemaakt voor een hypermoderne manier van systeemontgrendeling: de gezichtsherkenning. De camera van de telefoon kan door middel van *facial recognition* de telefoon uitsluitend voor zijn eigenaar ontgrendelen. Zo is ie bijna net zo blij als mijn kat wanneer die mijn gezicht ziet na een lange werkdag. Al aast deze harige vriend slechts op één ding: nat voer. Het voordeel van digitale toestellen is dat deze niet zo gebrand zijn op hun onderhoud.

Try not to laugh

Mijn laatste huilbui was bijna een jaar geleden. Ik voel me soms alsof ik dingen zou moeten voelen. Het voelt onwennig om mezelf rood aangeslagen en met een pruillip in tranen te zien.

Ik keek zonet in de spiegel en herkende mezelf niet meer.

Tijd voor een belachelijk kattenfilmpje om mezelf op te vrolijken!

Maar zelfs de gezichtsherkenning weigert me nog te herkennen...

0:02 / 8:13

TRY NOT TO LAUGH [IMPOSSIBLE] [CLEAN] Funny Animal Videos - Funny Cats And Dogs | 2020 Compilation

De immobiele mobiliteit

Een bekende voorvechter van de mobiliteit is de Vlaamse vervoersmaatschappij De Lijn. Als de technologie vordert, zijn zij er steeds als de kippen bij. Digitale nieuwigheden worden steeds aangemoedigd, doch schiet dit vervoersbedrijf qua budget steeds te kort. Het budget voor moderne toestanden zoals ze die voorspelden in *Back to the Future* is er niet. Er zijn geen hovercrafts, laat staan dat er een eenvoudige draadloze verbinding beschikbaar is in de Vlaamse bussen. Door een uitdagend vraag- en aanbodsysteem te hanteren zetten ze in op goedkopere bustickets mits(!) deze aangekocht worden via de ‘hypermoderne’ De Lijn-applicatie. Zo bespaar je tot 40 eurocent per ticket door simpelweg je tickets via je mobiele telefoon te bestellen. Dit systeem smeekt onbewust om een constante aanwezigheid van de gsm. De Belg is een commercieel wezen en zal steeds de goedkoopste optie kiezen. Na een tijd zal de iconische grijsgrauwe kiosk dus van het stationsplein verdwijnen. De karakteristieke ‘De Lijn-winkel’ zal herleid worden tot een klein, digitaal vierkantje.

De immobiele mobiliteit (2)

Update: na het schrijven van vorig stuk zijn de online prijzen van een 10-rittenkaart met één euro gestegen.

Dit kunnen ze niet menen!

Feed us!

Luidkeels brullen ze: *‘Voed ons! Wij willen meer en meer! (echo: meer...) En nog, ...’*. Een constant heen-en-weergetrek tussen informatie en reactie. Vlammeende noden die weigeren afgezwakt te worden door simpele wezens van vlees en bloed. De mensen, alom beschouwd als (semi-)intelligente schepsels, verliezen de controle over hun eigen geesteskinderen. De demon staat te lurken, en deze deinst niet terug voor een integer kruis. Een onklopbare, kwade kracht die slechts uit één en nul bestaat.

Boosdoeners uit licht en vervormd geluid, slechts een schrale kopie van de sprankelende realiteit. Momenten en belevenissen worden onschuldig *geframed* en krijgen kordaat levenslang. Die straf zitten ze uit in een leeg digitaal fotoalbum waar van tijd tot tijd vluchtig *doorgescrolld* wordt. Momenten die gedegradeerd worden tot een vervaagde momentopname van de realiteit.

Boodschappers van onwelkome berichten. Tactloos, ondoordacht. Hun laatste greintje persoonlijkheid weggecijferd in een zee van gecodeerde berichten en verzopen getallen.

‘Voed ons! VOED ONS!’ roept de gezichtloze aanwezigheid. Deze hunkert naar een continue stroom van informatie. Deze zogezegde informatie dient echter niet om te ‘informereren’, maar om te enerveren, degouteren, amuseren, imponeren ... Ze controleren onze acties en manipuleren onze gedachtegang. Wanneer we diep in ons brein graven, is er slechts een bescheiden variëteit aan concrete ideeën terug te vinden.

Het moderne brein is ‘mee met zijn tijd’ en juicht een korte, flitsende aandachtspanne toe. We leven in een hiërarchische maatschappij à la carte. Kies je basis, bijbehorend sausje en werk af met een zoet dessertje.

Wanneer zal het genoeg zijn?

Constance vernieuwingsdrang is een onmiskenbaar gevolg van digitalisering. Maniakaal blijft deze schrokken aan het all-you-can-eat-buffet. Waarom zou je genoeg nemen met die kleine Amerikaanse *pancakes*, als er een verrukkelijke chocoladetaart herhaaldelijk jouw naam roept?

Het refreshen van de webpagina of *nieuwsfeed* wordt gesymboliseerd door een onafgewerkte cirkel geflankeerd door een minuscule pijltje. De gelijkenis met de Ouroboros, een Oud-Grieks symbool voor vruchtbaarheid, valt niet te negeren. De Ouroboros is een reptiel dat steeds maar weer zijn eigen staart probeert op te schrokken. Dat is exact wat wij, mensen, tevergeefs doen wanneer we onze feed blijven vernieuwen.

Venijnige tanden drukken zachtjes tegen de malse tenenverzameling. Een fictieve studie ontstaan na een *drankspelletje* (oftewel braspertij) bewees dat maar liefst 86% van de bevolking onder 60 jaar liever zijn tenen zou laten amputeren dan vaarwel zeggen tegen sociale media, en de bijbehorende technische snufjes.

Help! Mijn mama dicteert in plaats van te typen.

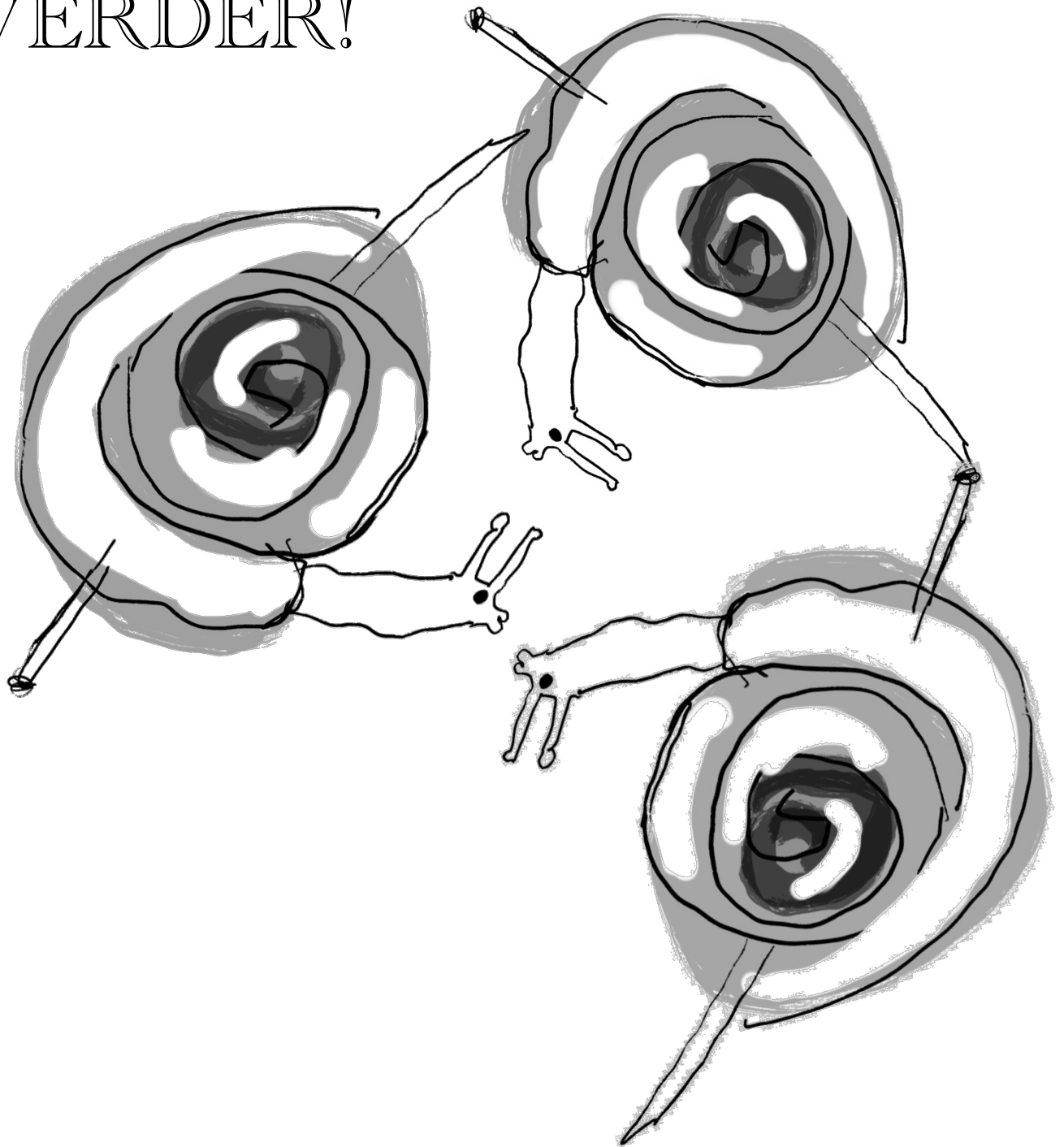
Hilarisch hoe digitale toestellen de kracht hebben om ons te vernederen. Ze voert gesprekken met haar gsm alsof het haar grootste vertrouweling is. Terwijl het toestel haar grondig uitlacht.

Met een robotstem dicteert mijn moeder haar gevoelens aan het gevoelloze stuk elektronica.

Zo nam ik zonet de meest emotieloze 'ha ha ha' waar.

Grappig.

FIJNE ZONDAG VERDER!

Tijdens mijn studentenjob bij de lokale slager durf ik mijn gedachten wel eens ongestoord te laten dwalen. Wanneer de klantenbasis even stilvalt, vertoeven enkel mijn dwalende gedachten en ik tussen de meanderende chipolata's.

Geïnspireerd door *Shopgirl*, van Dominique de Groen, de bundel die ontkiemde in de kelder van de Primark waar ze werkte, besloot ik te schrijven over mijn vlezige avonturen bij de slager. De Groen spreekt op heerlijk poëtische, doch kritische wijze in haar boek over het obscene productieproces van fast fashion. Interessant, wanneer je bedenkt dat ze er een tijd gewerkt heeft: contrair, alsof ze als undercoveragent te werk gaat om Primark ‘on the inside’ te kunnen observeren.

In mijn studentenjob bij de slager opereer ik soms ook als een undercoveragent.

Ironisch, ik adviseer de klanten over welke biefstuk de meest malse is, terwijl ik zelf al jaren geen vlees meer eet.

---

¹ De Groen, D. (2017). *Shopgirl* (1ste editie). Het Balansleer

Ezels zijn gewoon paarden maar dan zonder de arrogantie.
Vegetariërs zijn gewoon mensen maar dan zonder vlees.

Er kwam eens een oude meneer bij de slager.
Hij vroeg drie rundsbiefstukken.

Kleine of grote?

Geef de kleine maar. De vrouwen vinden dat fijner, lekker klein. Da's toch waar hé?

(stilte)

Ik heb veel begrip voor eenzame, oudere mensen die naar de slager komen voor een vertrouwde babbel, maar met bepaalde dingen kan ik zelfs voor het algemene nut niet lachen.

Parmezaanse kaas

Een onstuimige, eigenzinnige papierrol krult uitdagend zijn tenen. Hoe meer moeite ik doe om het gekrulde papier tegen mijn slaapkamermuur te bevestigen, hoe eigenwijzer het mijn poging beantwoordt. Tape is slechts een zeer kortstondige oplossing voor het probleem.

Duimspijkers, een goed alternatief voor de gebrekkige tape!

Met ongekeerde kracht duw ik mijn hele lichaam tegen het papier zodat de duimspijkers goed bevestigd kunnen worden. Aarzelend zet ik een stap achteruit. Eén, twee, drie, ...

...het papier verroert zich niet. Met opgeheven hoofd kruip ik in bed.

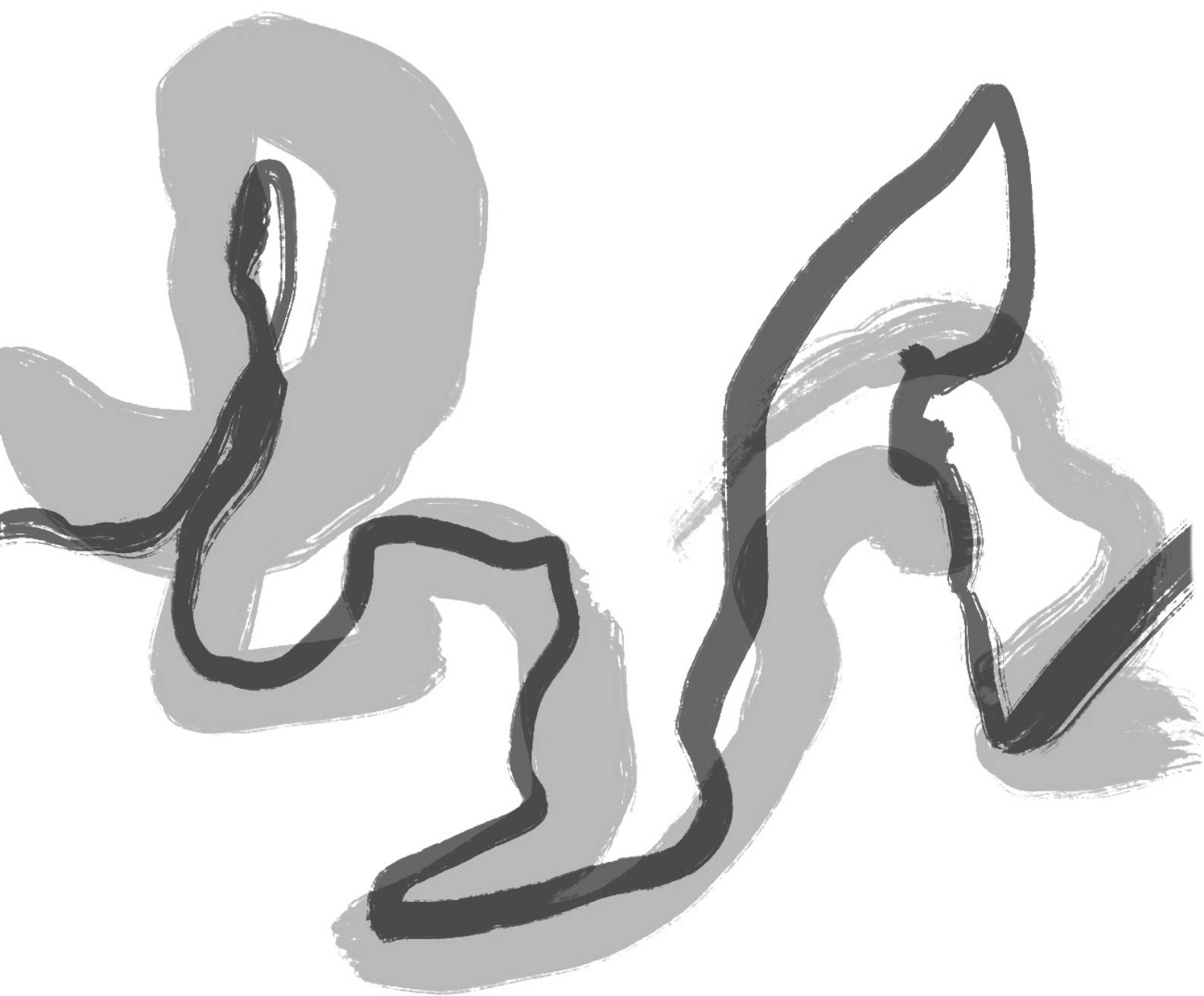
Wanneer ik, nog half slapend, ontwaak en vruchteloos probeer met het juiste been uit bed te stappen, voel ik plots een stekende pijn. Naarmate ik verder strompel lijkt de pijn niet te stoppen. Na een grondige scan van de ruimte besef ik plots dat het onstuimige papier nogmaals gewonnen heeft: het lag deze nacht knus opgekruld naast me in bed te slapen. En één van die heimelijke pinnen heeft zich in de onderkant van mijn linkervoet geboord. Gelukkig biedt de witgele laag onder mijn voeten genoeg bescherming tegen deze weerspannige moordpoging.

Het is hoog tijd voor een pedicure eerder dan een acupunctuursessie.

Ter info: slagerij Paul Mertens verkoopt geen Parmezaanse kaas.

GEDACHTEN EN INSPIRATIE
UIT ANDERMANS
GESCHRIFTEN

“What is important is that women face up to the reality of their history and of their present situation, without making excuses or puffing mediocrity. Disadvantage may indeed be an excuse; it is not, however, an intellectual position.”²

Is het niet belangrijk om iets te bewijzen hebben? Om steeds gepusht te worden om het beter te doen en hierin geen tweede kansen te verwachten. Hoe plaats jij jezelf in deze wereld die tot in de puntjes gecategoriseerd is, zonder van meerdere walletjes te willen eten?

Linda Nochlin vertelt op begeisterende wijze over de plaats van de vrouwelijke kunstenaar doorheen de (kunst)geschiedenis. Dit essay is in tijden van het *woke*-isme echter nog steeds uiterst relevant. Ik ben blij dat ik mezelf grotendeels wakker (*woke!*) kan noemen, doch ben ik immer geïntrigeerd door zij die veel moeite doen om door rumoer heen te slapen. Hoe kan je door al deze chaos heen snurken? Ja, een snurkbeugel is gigantisch duur, maar iedereen zou bij die aankoop baat hebben.

Degene die ik het meeste vrees zijn de slaapwandelaars. Zij ontwaken in de tumult en nemen deel aan de huidige discussie, om de volgende ochtend op te staan en te beweren dat ze aan het slaapwandelen waren. De ideale positie om op naïeve wijze je mening in de groep te verspreiden. Hun opmerking schijnen positief te zijn, maar dat zijn ze allesbehalve. Nochlin verwoordt dit subliem: de tijd van excuses is voorbij, we moeten actie ondernemen en onszelf op een voordelige positie neerstrijken.

---

² Nochlin, L. (2021). *Why Have There Been No Great Women Artists?* (50th

Anniversary Edition). Thames & Hudson Ltd.

De lyriek van het Zweeds Kruiswoordraadsel

Voldoende gekookt, gaar

Ongeveer 3,14, pi

Toestemming, fiat

Aangehecht takje, ent

Zuiver gewicht, netto

Nog?

(...)

Computerspel, game

Europese vrouw, Maltese

Afkeer, hekel

Doe-het-zelver, klusser

Zwoegen, inspannen

Kleedhokje, paskamer

Gezang, lied

Verslag, relaas

Strelen, aaien

Roofvis, tijgerhaai

Diepe afkeer, haat

Kerk, godshuis

Olm, iep

Loofboom, eik

Waterplant, lis

Bevel, ga!

Mevrouw, madame

Tijdvak, era

Ervaren zeeman, zeerot

Akkoord, oké

Het invullen van een kruiswoordraadsel neigt voor mijn mama steeds meer naar het opvoeren van *slam poetry*.

“To experience the film clips that Abigail Reynolds shot during her journey, please download the CP Clicker app from your app store and point your device at images on pages 1–16 containing this symbol (symbol). If you point at text pages with this symbol (symbol) you will hear the artist read her journal.”³

Lost Libraries documenteert de reis die kunstenaar en onderzoekster Abigail Reynolds in 2016 aflegde op zoek naar verloren bibliotheken. Deze bibliotheken waren verdwenen na politieke conflicten, natuurrampen, revoluties of oorlogen. Deze reis begon en eindigde met het analyseren van het instituut van de bibliotheek, met behulp van geschreven tekst en filmische beelden.

Symbolisch geladen: een boek over boeken. Reynolds was altijd al geboeid door het geweldige gevoel van fysiek een boek in handen te hebben. De ervaring van het lezen wordt compleet anders wanneer we een boek digitaal lezen. Maar wat nu met de filmische beelden die ze aanschouwt als onmisbaar aspect van het boek?

Dit boek is het eerste boek dat ik gelezen heb dat videowerk betreft bij het documenteren van het verhaal. Het zal wat verwarrend klinken, zijnde ik zelf ook nog nooit een gedrukt boek met bewegende beelden heb waargenomen. (We leven niet in de magische wereld van Harry Potter). Reynolds heeft hier een geweldige oplossing voor. Na het downloaden van een app, kan deze door middel van virtuele herkenning gedrukte foto's op het scherm van je gsm tot leven toveren.

Een interessante bedenking die ik me verder bij het boek maak is dat veel passages na het online scannen voorgelezen worden. Het luisterboek is zijn opmars aan het maken. Door het hanteren van dit technologische systeem heb je

---

³ Reynolds, A., Szántó, A., Girst, T., & Spiegler, M. (2017). *Lost Libraries*. Beltz Verlag.

echter niet enkel een luttel audiobestand in handen, maar het hele totaalpakket. Zo krijg je een perfecte fysieke leeservaring plus de innovatieve, digitale snufjes.

The Act of Filming

“The act of filming should be a source of thought and discovery. I am opposed to the film director’s conception of theatrical mise-en-scène in front of the camera and to the cameraman being asked to create a style for the image. By dividing the act of filmmaking between director and cameraman, the image is reduced to illustrating a preconception; whereas, in the hands of a filmmaker, the camera functions to create an image that is newly seen.”⁴

Intentie verdeelt prominent de filmmaker en de nietsvermoedende *homo digitalis*. De opzet om momenten in een nieuw licht te plaatsen, met een blik als die van een baby die voor de eerste keer zijn ogen opent, siert de videokunstenaar. De wereld is een speeltuin die hunkert naar een sprong in het diepe water van het ballenbad. De Amerikaanse experimentele videokunstenaar Robert Beavers illustreert zijn opstandige relatie met de filmwereld door middel van experimentele beelden die zich op tumultueuze wijze afzetten tegen bevattelijkheid.

Zo voelt hij misnoegdheid over de doordachte enscenering die ongevraagd durft op te duiken in de filmwereld. De camera is voor Beavers slechts een vergrootglas waarmee hij de wereld tracht te (her)ontdekken. Vrijmoedig filtert hij dagelijkse dingen en vormt deze om tot beweeglijke, experimentele films. Het masker der realiteit sluimert zachtjes rondom zij die de wereld door een lens waarnemen. Ondanks het feit dat het beeld een momentopname is van de waargenomen werkelijkheid, dreigt het de herinnering op luchtige wijze te vervormen.

---

⁴ Beavers, R., (2004) *‘La terra Nuova’* (The searching measure). Berkeley

In Beavers' film *The Hedge Theater* uit 2002 tovert hij de dromerige architectuur en natuur van de Italiaanse hoofdstad om tot een weelderige filmische analyse. Geïnspireerd door een schilderij van Il Sassetta gaat hij in het moderne Rome op zoek naar beelden. Die spontaniteit en scherpzinnige waarnemingen vertalen zich in een ingenieuze film waarin ritmiek zegeviert. Robert Beavers is een prachtig toonbeeld van het experimentele, ontdekkende en gevoelsmatige aspect van de videokunst.

“Technologies are becoming better life support systems for our images than for our bodies. Images are immortal, bodies are ephemeral. The body finds it increasingly difficult to match the expectations of its images. In the realm of multiplying and morphing images, the physical body’s impotence is apparent.”⁵

Een intrigerende, doch angstaanjagende gedachte: de vereeuwiging van het digitale beeld. Alles wat je online zwiert, blijft eeuwig rondzweven op het wereldwijde web. Wanneer je menselijke massa al lange tijd verteerd is door de krioelende wormen in je doodskest, zal je profielfoto op Instagram nog steeds ‘leven’. De mens slaagde er resoluut in om technologische veranderingen onsterfelijk te maken. Het feit dat er gesleuteld wordt om de (nog niet bestaande) compatibiliteit van het menselijke lichaam en technologie te vereenzelvigen wekt veel argwaan bij me op. Het menselijke lichaam is eindig, maar zouden we door deze gevaarlijke cross-over misschien ook onsterfelijkheid kunnen bekomen?

De publicatie *Icons 1.3* is zowel een heerlijke ode als een lugubere waarschuwing. Zonder technologie loopt de moderne mens verloren in een primitieve wereld. Maar wanneer mens en technologie onberispelijk samensmelten, loopt het wel eens uit de hand. Wij kennen ze allemaal: die superheldenfilms waarin het hoofdpersonage door toedoen van een uitvinding of een verkeerd gelopen experiment krachten ontwikkelt. Zo worden ze *superhuman*, en treden dus letterlijk boven het menselijke. Ik voel mijn hele lijf trillen bij deze gedachte. De mens is met al zijn uitvindingen zo ver gekomen, tot een wereld van gemak en luxe. Maar wat als deze luxe na een tijd de overhand wilt nemen? Zijn deze films over *superhumans* en robotinvasies dan zo vergezocht?

---

⁵ Richard, B., Klanten, R., & Heidenreich, S. (1998). *Icons*. Prestel Pub.

Wanneer we onze menselijkheid uitlijnen tot vleselijke massa verschiet ik steeds van de vergankelijkheid van ons lichaam. Het fysieke lichaam verlaat de aardbol relatief snel, waardoor we uiterst gericht zijn op de hoop dat we na onze dood (op eender welke manier) zullen verder leven. Wanneer je nabestaanden je naam op hun onbestendige lichaam tatoeëren, zal dit (te) kleine canvas telkens keer op keer opnieuw met het menselijke lichaam mee ten ondergaan. Een mooi concept, maar mochten we dit aanhouden voor elk familielid, dan zouden we nu allemaal van nek tot teen (face tattoos daar doen we niet aan mee) getatoeëerd zijn met namen van verre, verre, verre voorouders. Een perfect scenario voor een sci-fi film.

Het zou een verlenging zijn van het heerlijke gevoel van onverwachte populariteit dat we vroeger kregen wanneer iedereen plots je gips wou signeren.

“Note: in this book every artist will be referred to as ‘he’.”⁶

Veel verder heb ik niet gelezen, ik weet dus niet of dit statement gepaard gaat met een logische uitleg. Maar ik blijf niet rondhangen om dit te ontdekken.

Is het zelfs toegelaten om toe te geven dat ik een bron gebruik en die niet volledig gelezen heb?

---

⁶ Beerkens, L., Abraham, L., Stichting Behoud Moderne Kunst, Netherlands. Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed, & Universiteit van Amsterdam. (2012). *The Artist Interview*. Adfo Books.

WANKELE GEDACHTEN

Plots en onbegrensd.
Ongedefinieerd, onaangeroord.

De kruidenthee

De wanstaltige gemberhand spreidt zijn kruidige vingers rond je keel.

Ik...

...kan

...niet meer

...ademen.

Het grote gemis

Wanneer kan ik je weerzien. Weer zien?

Vandaag kreeg ik weer een existentiële crisis over woorden en hun gebruik

drugs, alcohol en grammaticagebruik.

Je maakt me arachnofoob.

Het douchegordijn opent met een ruk.

Snelle blik op uw kruis geworpen.

Acht ogen ondergaan een staarwedstrijd met een naakt paar. Voorzichtig zet ik één stap dichterbij en spoel je zo het putje in.

(blijkt dat kruisspinnen geen goed zicht hebben)

Wat de naalden te zeggen hebben

Het mysterie van spreekwoorden is iets wat me al van jongs af aan weet te intrigeren. Zijn het samenstellingen van waargebeurde verhalen of is het prachtige grammaticale lariekoek? Of berust de uitvinding van spreekwoorden op de liefde voor metaforiek? Spreekwoorden hebben de kracht om een wereld te scheppen die rijk en imaginair is, ze openen een portaal naar een figuratieve wereld waarin ze werkelijkheid worden.

Onlangs hoorde ik de Engels uitspraak 'needless to say'. Vol verwarring pauzeerde ik de serie die ik fervent aan het volgen was. Ik kon me maar niet inbeelden hoe deze uitdrukking tot stand was gekomen. Na een diepe duik in het fictieve archief der spreekwoorden volgde een eurekamoment. À la *How I met your mother* besloot ik de historie van het spreekwoord te analyseren tot ik uiteindelijk ontdekte waar het is ontstaan: *Club Needle*.

(Verbeeld je nu het typische geluid en de iconische twirlbeweging die de filmische flashback voorstelt.)

Op een regenachtige winterdag verzamelt zich een troep feestgangers voor de deuren van Club Needle, waar die avond een exclusief evenement zal plaatsvinden. Er is hen een wilde avond vol dansen en drank beloofd. De diverse naalden duwen en trekken om zich zo spoedig mogelijk richting de bonzende muziek te verplaatsen. Eenmaal aangekomen in het hart van de club sluit het opgewekte gefluister je rond de oren. De viltnaald, ook bekend als de 'hoe' van de groep, staat eigenwijs met haar vierkante heupen te schuren tegen het oog van een mannelijke breinaald. Een botte naald zoekt ruzie met de prikkelbare barvrouw. De avond ebt weg in het stekende geroezemoes...

Rode stier

De verzameling ongeopende Red-bull blikjes in de koelkast lonken verleidelijk naar me. Oh, ze zijn op kamertemperatuur! Mijn *guilty pleasure* ...

De energierijke benzine-achtige vloeistof in de koelkast roept verleidelijk naar haar eigenaar, maar die blijkt niet thuis vandaag. Deze opdrinken is deel van de geoliede machine van de dagelijkse gebruiken en de verbannen rituelen.

Haal deze liquide energie nooit uit zijn natuurlijke habitat, want dan zal deze zijn ware kleur laten zien...

Drank hoort niet poreus en geelgroen te zijn.

Mijn ouders beweren dat deze energierijke nattigheid het hartstelsel ten onder laat gaan.

Een stem weerklinkt hoog in de lucht: 'Maar ik weet dat het me vleugels bezorgt!'

In volle vlucht kwam je me in het oog gevlogen. En ik krijg je er niet uit!

Dagenlang werd ik wakker gekakeld door het treurige wekkergeluid.

Ik droom van wekkers en kalkoenen.

Soms droom ik ervan op een boerderij te wonen, zodat ik de schapen overdag kan tellen. Weg met de stigma's van het op tijd in slaap vallen.

Over de aardappel en de patat

Uw kookpunt ontplooit zich over een nieuwe huid.

Sedert enkele dagen vullen mijn oren zich met een ongeïdentificeerde 'prop'. Het hatelijke gevoel van je eigen stem op opname te horen is bij mij een dagelijkse vanzelfsprekendheid geworden. Als in een galmende vlakte weerklinkt elk uitgesproken woord als een echo in mijn hoofd.

Op het concert van mijn favoriete band realiseer ik me dat mijn nasaal gehijg een bijkomend instrument wordt voor het jazzorkest. Het stille geneurie tussen mijn oren resoneert mooi met de schrille stem van de zanger.

Wanneer ik slik en de prop voor een korte tijd ontsnapt, mis ik het om deel uit te maken van de band.

Als ik een dier zou zijn, dan was ik een *het-is-mijn-dag-niet-weekdier*.

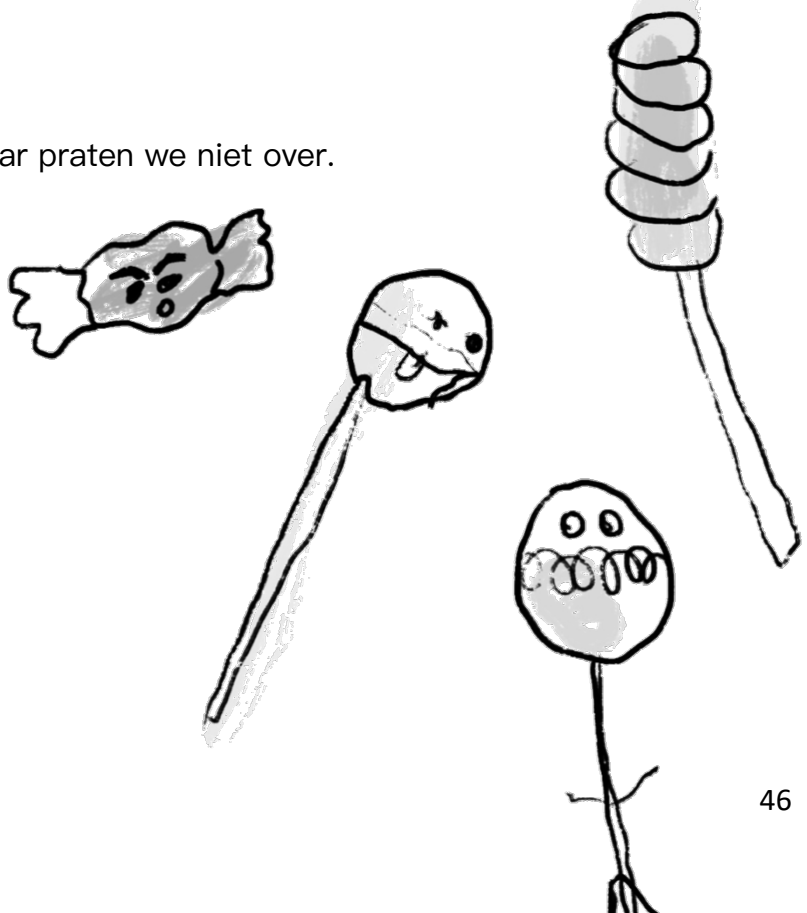
En of ze een blauwtje liep

Voor mij is traditie breken erger dan heiligschennis, of ananas op pizza. Telkens wanneer ik de grenzen van ons klein, frietminnend land verlaat beloof ik mijn familie om een souvenirkje voor hen mee te nemen. Dit varieert van überkitschige truitjes met de vlag van desbetreffend land tot afstotelijke koelkastmagneten. Deze vakantie besloot ik het over een goedkopere boeg te gooien wegens het uitzonderlijk lage saldo van mijn bankrekening. Lokaal snoepgoed leek me een goedkoop, uh nee, vernieuwend en lekker alternatief.

De dag waarop ik terug naar huis keerde was een belangrijke dag voor mijn gezin. Niet omdat ze me gemist hadden, maar ze zouden die dag voor de eerste keer de nieuwe vriend van mijn zus ontmoeten. De spanning was te snijden; om de sfeer gemoedelijker te maken besloot ik dus mijn souvenirpjes uit te delen. Mijn zus kreeg een snoepsliert vol intens blauwkleurig poeder, dat ze naar binnen kapte als een ware tooghanger.

De huiskamer vulde zich met afwachtende blikken. Plots brulde mijn zus mijn naam vanuit de badkamer. Met uitgestoken, blauw uitgeslagen tong kwam ze de trap afgestampt. Ze rees haar middenvinger en ging verder met het schrobben van haar versmurfte tong.

Of ze een blauwtje liep? Daar praten we niet over.

Mijn ochtendroutine speelt zich af in de douche

De stroming van het heerlijke water kietelt mijn hoofdhuid. Het meditatieve getik van de druppels vult de cabine.

Vandaag at ik een waterijsje tijdens mijn douchebeurt: een vreemde sensatie van het warme water en de heerlijke, koude chemische substantie. Het resulteerde in het euforische gevoel van het succesvol *multitasken*. Soms poets ik mijn tanden onder de warme straal van de douche, zodat ik het (misplaatste) gevoel van tijdsbesparing verkrijg.

What's next?

De regenworm ligt te regenbaden in het miezerende gras. De regendouche laat zijn glibberige lijf kronkelen van blijdschap. De aarde mengt zich met dikke druppels water, en drapeert zich als een zacht fleecedekentje rond de worm. Plots verschijnen twee kolossen in het opklarende luchtruim.

‘Nog heel eventjes, ik lig net lekker.’

De worm strekt zich uit en graaft zich opnieuw in. Het koude aardedekentje is lekker vochtig en streelt zijn onderlijf. De gevleugelde kolossen zuchten diep en strijken zich iets verder op het grasveld neer. Zij beslissen te wachten tot de zon zich tien meter in haar baan heeft opgeschoven.

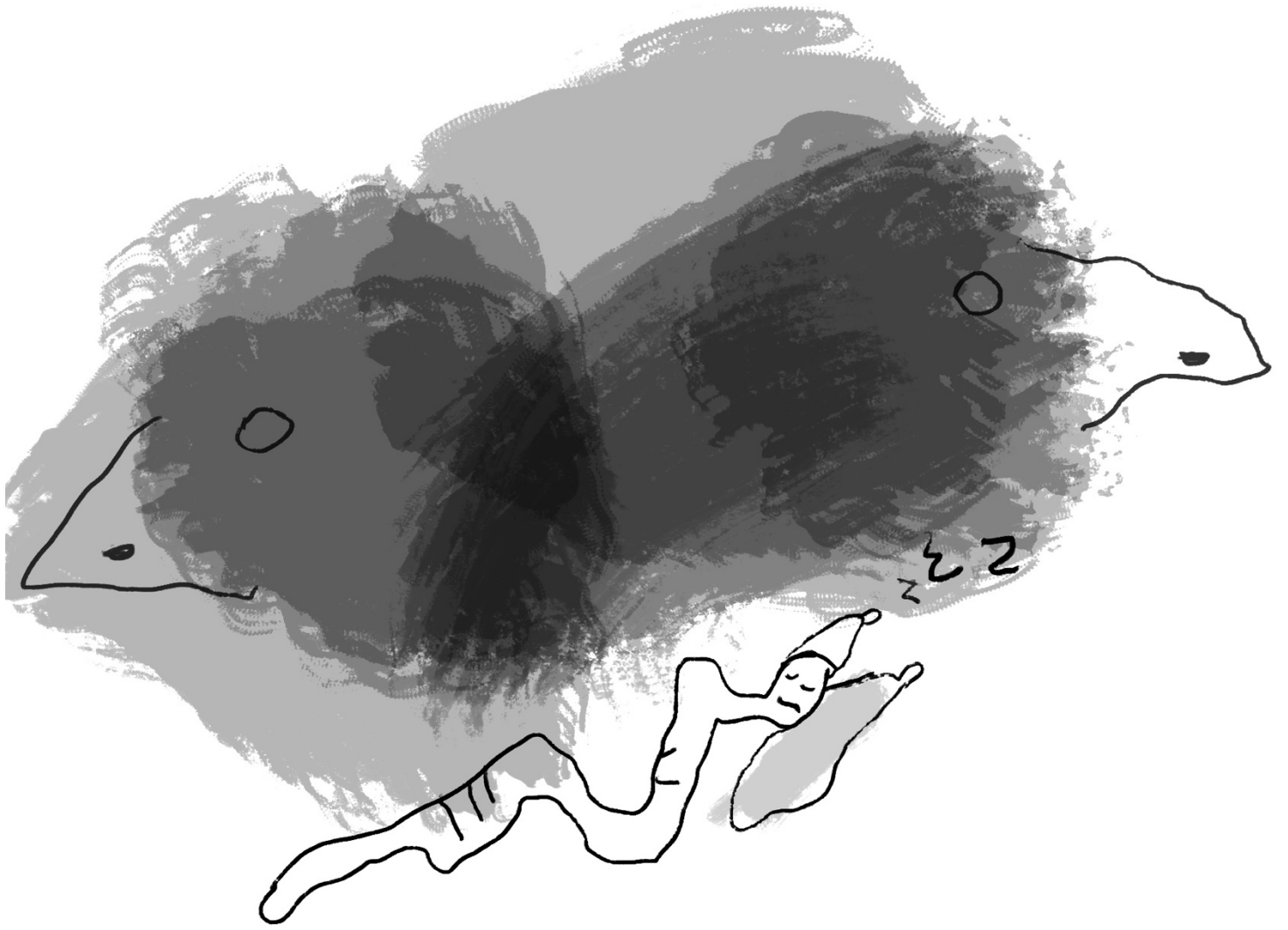
De worm ontwaakt wanneer de schaduw van de gevleugelde kolossen zijn slaapkamer vullen.

‘Goed geslapen?’

De worm knikt en laat de gigantische klauwen hem wegdragen.

Mensen zijn niet de enige wezens die uitslapen waarderen.

Ik organiseerde een fictief tournament

Het tournament bestond uit een fervente race tussen enkele zweverige pollen. Ik waande me een pokémonjager, maar dan met pollen. In mijn kamer stond een grote schoendoos die gevuld was met diverse soorten pollen: klein, groot, dik en dun maar bovenal: gekrenkt. De meeste pollen overleefden het niet in gevangenschap. Ze werden met z'n allen op elkaar geperst zonder zweefruimte.

Geïnspireerd door de duivensport, besloot ik mijn eigen variant op de wereld te zetten: 'pollensport'. Zo overtuigde ik mijn zussen om deel te nemen aan de wedstrijd. We zouden elk onze pollen een kleur geven en dan kijken wiens pollen het verst zouden zweven. De beruchte dag van het toernooi eindigde echter in een enorme anticlimax: toen ik de pollen uit de doos wou halen, bleken hun 'vleugeltjes' bezweken door de overmaat aan viltstift die ik gebruikt had om de pollen te kentekenen.

Nogmaals mijn excuses aan zij die van ver kwamen voor dit pollentoernooi.

Getekend,

De pollenjager

Geen smosje meer voor mij

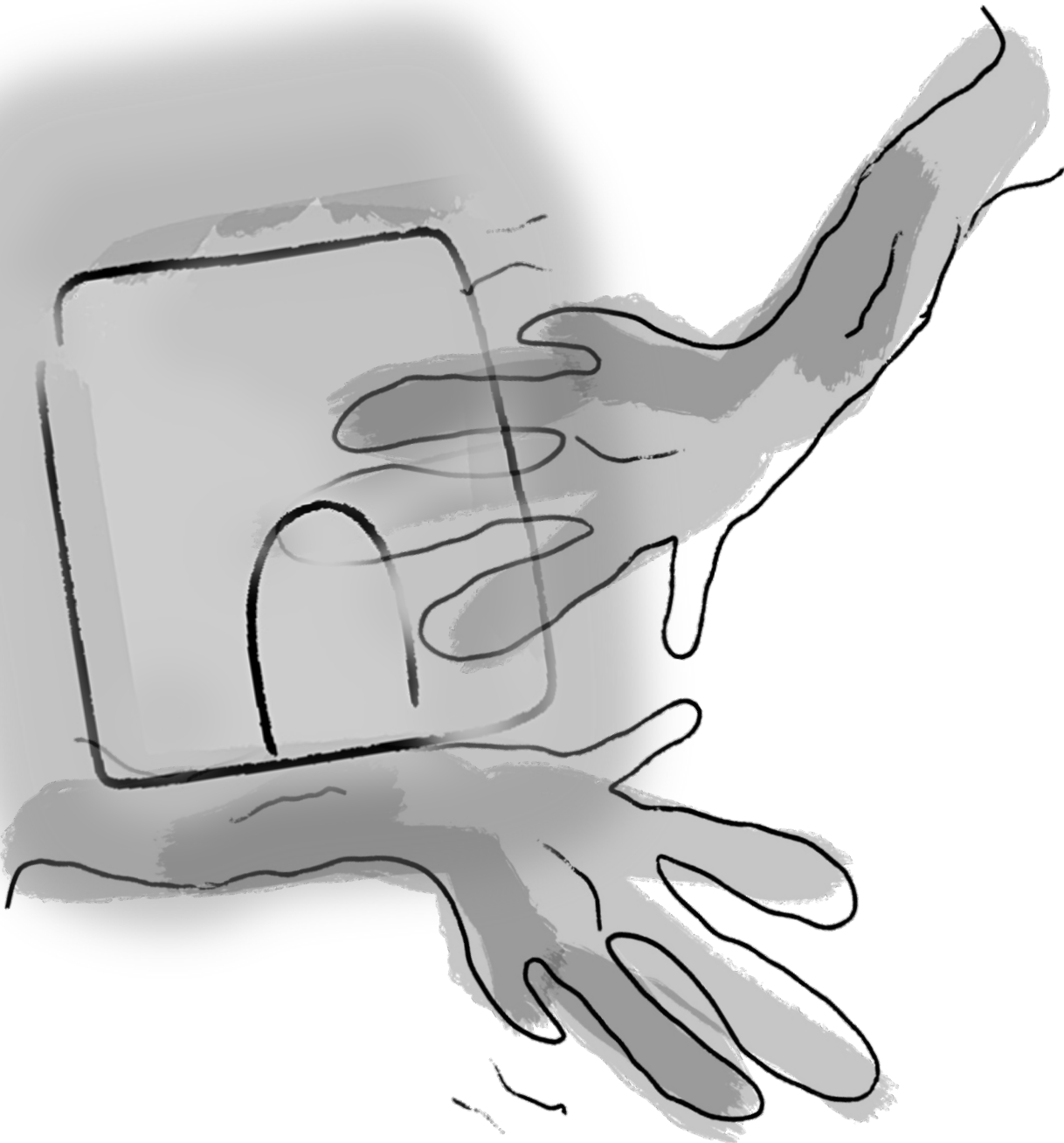
We worden geboren in een wereld met een overgeorganiseerde structuur. Destijds verloor ik plots mijn grip op de realiteit: het middelpunt van mijn leefwereld verplaatste zich naar de overkant van de straat. Gescheiden door de immer naar friet geurende cafetaria bevinden zich twee scholen. Links, bij mijn oude middelbare school, prijkt trots een collectieve geest van structuur en gemakzucht. Gehuld in jeugdig zonlicht lijkt de paradijselijke setting de maffe tienergeur te verjagen. De sirene schreeuwt als een onbeminde tiran over het met grind bestrooide plein. Tot op heden geeft dit vreselijke geluid elke schoolganger afkickverschijnselen. Op gebied van structuur is dit krenge, in de volksmond ook wel *de schoolbel* genoemd, uiterst efficiënt.

Net als Pavloviaanse honden die smachten naar een experimenteel snoepje wachten we op dit typerende signaal. Het deelt de repetitieve schooldag van 8u30 tot 15u30 op in voorspelbare blokken. En is dat net niet de structuur waarnaar de mens sinds zijn geboorte snakt? Snakken en snikken aan de borst van je moeder, die tevergeefs structuur probeert in te voeren, al denk je bij jezelf: *fuck you*. Het onschuldige kind zal luidkeels zijn moeder proberen te overtuigen om haar borst uit haar beha te wippen. Als kind kon je rebelleren en zelf de structuur van het leven naar je hand zetten. Maar nu is er een voorwerp met meer structurele kracht en overtuiging waarnaar je verplicht moet luisteren: de schoolbel.

Aan de rechterkant van dit educatieve walhalla ligt de kunsthogeschool, mijn huidige educatieve uitdaging. Hier leren we op anarchistische wijze komaf te maken met elke voorafgaande structuur. De grootste aanpassing: les op woensdagnamiddag. Ontredderd vertelde ik mijn papa dat hij op woensdagmiddag geen *smosje* voor mij moest voorzien. Volwassen worden is de vandaal der rituelen.

HET BUURTFEEST

Observaties over het samenleven met anderen

Laat onderstaande tekst aan je ouders zien wanneer ze voor de zoveelste keer zagen over hoe rommelig jouw kamer is

Zelfs in de grootste chaos is er eenvoud te vinden:

- sneeuwvlokjes weten precies hoe ze één harmonische stapel ijs kunnen vormen
- ontelbare ontembare beenhaartjes strijken zich neer op mijn hiervoor gladde beenhuid, en creëren een nieuwe nederzetting
- een nieuwe, verwilderde onkruidbevolking vervangt de harmonische maïsstengels in een veld vol chaos
- de huidige gedachten in mijn hoofd houden een housewarming nieuwe bedenkingen

Dan zal er in de ondenkbare chaos van mijn slaapkamer vast ook eenvoud te vinden zijn.

Vandaag werd mijn kledingkeuze beïnvloed door mijn *mood*. Om het lot te tarten koos ik voor twee sokken met verschillende prints (van het befaamde merk Happy Socks).

Wanneer ik voorbij mijn mama paradeerde, kreeg die zichtbaar ‘een verschijning’. Ze verbeelde zich een kerkhof van eenzame sokken (“die gaan allemaal verloren gaan in de was!” waarschuwde ze me).

Voor haar waren het *not-happy-socks*.

In de hysterie begreep mijn mama niet dat het een modebewuste keuze was. Het waren echter twee prints van kunstenaar Andy Warhol. Dus, verdiende ik niet minstens een schouderklopje voor mijn parate kunstkennis?

Onze liefde is een waterval

Ik bewonder iedereen die er bewust voor kiest om zijn buren niet te leren kennen. Zo blijft het mysterie aan de overkant van het hek voortleven. Een eenvoudige ‘hallo’ volstaat niet om de verscheidene karakters en unieke typen te doorzien. We vragen ons af wat er zich afspeelt achter de elektronische poort die na negen uur 's avonds vastberaden in zijn slot blijft steken. Misschien een illegale *raveparty*, een cannabisplantage of een lugubere moordzaak ...

Eerlijk, mijn straat is behoorlijk *chill* (afgezien dan van de wenende baby's in de naburige crèche, die urenlang de longen uit hun lijf gillen).

De buurman, te vinden aan de linkerkant van mijn woonplaats, is recent verhuisd. Hij en zijn vrouw (mijn buurvrouw, logischerwijs) zijn een tijdje geleden uit elkaar gegaan. Specifieke details ga ik jullie niet verlenen, een masterscriptie is hier namelijk niet de geschikte plaats voor. Soms lijkt het of hij zich nog steeds niet heeft kunnen distantiëren van de Lelielaan. Telkens wanneer hij de straat komt binnengereden met zijn grijsgroene Renault claxonneert hij in duizenden harmonieën en talen. Alle buren zijn snel gealarmeerd over zijn aanwezigheid. Keer op keer verbaas ik me over zijn muzikaliteit en inlevingsvermogen.

Volgende keer wanneer hij de straat komt binnenrijden, ga ik een verzoekje doen. Ik twijfel tussen de nieuwe hitsingle van K3, of eerder een klassieker zoals: *'Somewhere over the rainbow'*.

Please?

Het is wat guur buiten. De sneeuwvlokken draperen zich als een witte schaduw over het groene grastapijt. Het fluwelen deken nodigt uit tot contact. De speelse hond sprint naar buiten met een tong die plots vervijfvoudigd lijkt en wild de grond over sleept. Gezwinde sprongetjes volgen in een vergeefse poging om de witte substantie op zijn tong te bewonderen.

Dan beseft ik plots dat ik helemaal geen hond heb.

Maar er wel graag één wil.

Alstublieft mama?

Ze benoemt het niet!
Maar ze hoort het wel.

(...)

En de hond blaft opgetogen verder.

HET 'IN' VINDEN VAN UITVINDINGEN

Bedenkingen over enkele uitvindingen die mijn pad hebben gekruist dit jaar

Zwierige latinmuziek vormt de perfecte basis voor het ontwikkelen van een nieuwe dansmove. Mijn onderarm voelt zwaar aan door de repetitieve cirkelbeweging. Mijn handen glijden gezwind mee op het ritmische getik. Na enkele draaien sijpelt er steeds meer en meer zelfvertrouwen naar binnen, en durf ik eens een nieuwe interpretatie van de move ter wereld te brengen. Een geanimeerde kwartslag naar rechts, en eindigen met een zwoele pirouette.

‘De patatten zijn klaar!’ roept mijn oma vanuit de keuken wanneer ze me uit mijn aangename dagdroom haalt. Ik haal de sla uit de slazwierder en ga mee aan tafel zitten.

De slazwierder: een overbodige uitvinding?

Windsnelheid: de luxe van een elektrische fiets

Wonen in een klein christelijk dorp heeft zo zijn nadelen. Los van de close-mindedness, vergrijzing, en het algemene gevoel van verlatenheid is de bereikbaarheid een grote obstructie. In de weekends rijden er slechts twee bussen per dag. Nauwelijks genoeg om heen én terug naar een bestemming te reizen. Deze belemmering verschaft de inwoners geen speling qua tijd, en ook vereist dit een uiterst strakke planning.

Iets waar ik het geduld niet voor heb.

Het gemis van een goed gevulde dienstregeling wordt opgevuld door een nieuwe snelheidsduivel die het grijze dorp onveilig maakt: de elektrische fiets. Deze brommer gekleed in een sportief (en geluidloos) jasje neemt je in recordtempo naar plaatsen waar je hiervoor niet van durfde te dromen. Niets kan het euforische gevoel kloppen dat je krijgt wanneer je de uiterst trage, niet door elektriciteit aangedreven, tweewielers voorbijspurt. Je bent de ruiter van dit metalen ros. Met handen geklemd rond de versnelling, een gefocuste blik op de aan- en uitknop, een linkerbeen dat in de bochten voorzichtig de veiligheid van zijn pedaal durft te verlaten, voel je je de koning van de straat. Geen bestemming te ver, geen bus waar je dient aan te gehoorzamen. Dit is hét leven.

Tot plots een boosdoener komt aanwaaien. De gure lucht blaast onheilspellend een zachte symfonie in mijn oor. Ze fluistert en vertrouwt me toe dat zelfs de krachtigste toestellen niet tegen deze windstoten opgewassen zijn. Vastberaden bestijg ik het metalen ros en galoppeer richting de straat. Dit resulteert in een strijd tussen de rukwinden en de gezwinde beweging van het elektrisch aangedreven toestel. De wind duwt onstuimig tegen het holle frame aan waardoor er van verplaatsing geen sprake is. Zo besluit je toch met de bus te gaan.

Als de storm je waarschuwt, verwacht dan geen gebakken lucht.

Wij willen geen approval van die nonnen

'Hallo Pipo de clown!' werd er regelmatig naar mijn hoofd geslingerd toen ik met trots de marmeren tegels van de christelijke middelbare school bewandelde met mijn vintage paar Dr. Martens. Een prachtige en gedurfde bloemenprint die fel vloekte met mijn brave nonnenproof klederdracht. De haat die de ballerina-dragende jeugd uitte voor dit gave schoenenmerk was maar van korte duur. Slechts twee jaar na dit traumatische voorval werd Dr. Martens 'in' verklaard en zo ook meteen omgedoopt tot *cool* voor de jeugd. Trends zijn verraderlijk en hebben vaak een tragisch, kort leven dat te vergelijken valt met dat van een ééndagsvlieg. Eeuwige roem is voor hen zeker niet weggelegd.

Trends hebben me altijd geboeid. Waar komen ze plots vandaan? Worden ze altijd terug leven in geblazen door *celebs*? Dat is een groot mysterie voor me. Een gegeven dat bijna even beroofd is van concreetheid als de job die hieruit voortkomt: *de trendwatcher*.

TOEPASSING OP EIGEN PRAKTIJK

Ik haal inspiratie voor mijn praktijk uit de absurde banaliteit van het dagelijkse leven, zoals de hiervoor neergeschreven bedenkingen. Op ludieke wijze vorm ik de gevestigde patronen rondom ons om tot beeldend werk. Er is veel stof tot nadenken, zonder ooit die heerlijke absurditeit te overpeinzen. De focus ligt hierbij op de samensmelting van de kunstenaar, de mens, en het creatieproces. Dit resulteert in een kritische, ongerepte beeldtaal die met een korreltje zout genomen moet worden.

‘Needles to say’

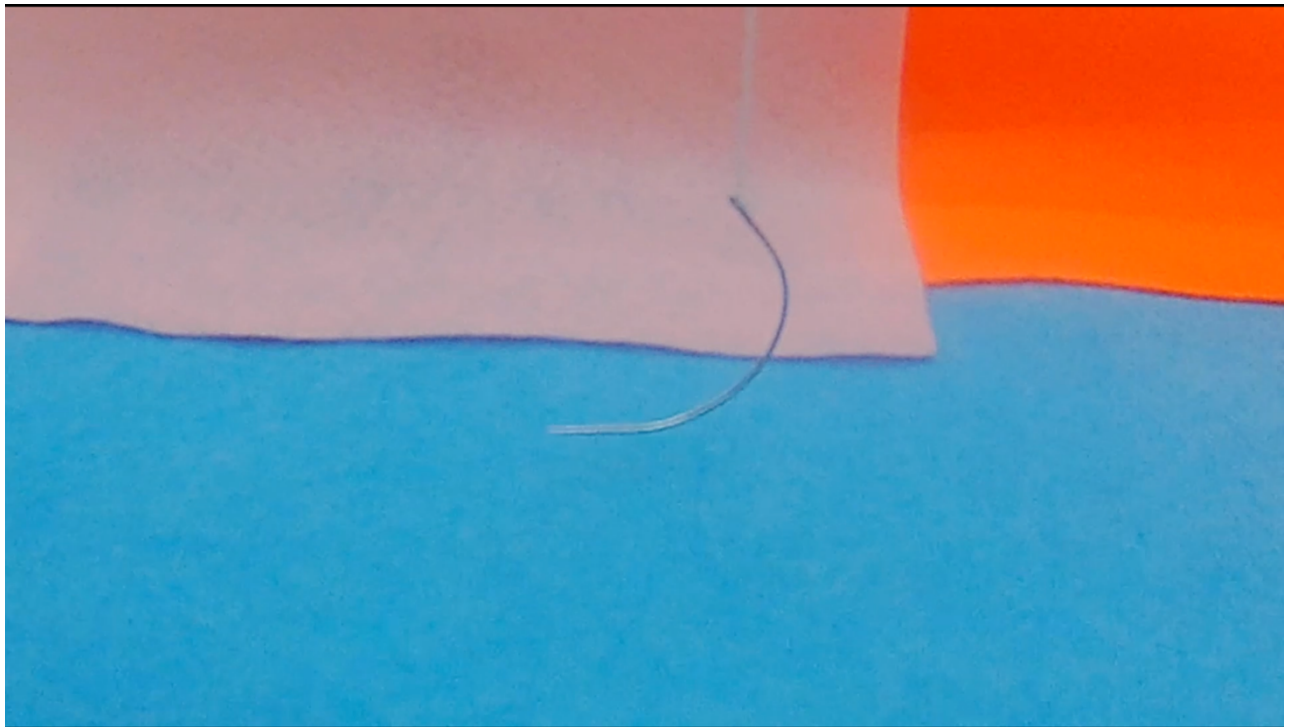
of

Wat de naalden te zeggen hebben

Het mysterie van spreekwoorden is iets wat me al van jongs af aan weet te intrigeren. Zijn het samenstellingen van waargebeurde verhalen of is het prachtige grammaticale lariekoek? Of berust de uitvinding van spreekwoorden op de liefde voor metaforiek? Spreekwoorden hebben de kracht om een wereld te scheppen die rijk en imaginair is, ze openen een portaal naar een figuratieve wereld waarin ze werkelijkheid worden.

Onlangs hoorde ik de Engels uitspraak ‘needless to say’. Vol verwarring pauzeerde ik de serie die ik fervent aan het volgen was. Ik kon me maar niet inbeelden hoe deze uitdrukking tot stand was gekomen. Na een diepe duik in het fictieve archief der spreekwoorden volgde een eureka-moment. À la *How I met your mother* besloot ik de historie van het spreekwoord te analyseren tot ik uiteindelijk ontdekte waar het is ontstaan: *Club Needle*.

Op een regenachtige winterdag verzamelt zich een troep feestgangers voor de deuren van Club Needle, waar die avond een exclusief evenement zal plaatsvinden. Er is hen een wilde avond vol dansen en drank beloofd. De diverse naalden duwen en trekken om zich zo spoedig mogelijk richting de bonzende muziek te verplaatsen. Eenmaal aangekomen in het hart van de club sluit het opgewekte gefluister je rond de oren. De viltnaald, ook bekend als de ‘hoe’ van de groep, staat eigenwijs met haar vierkante heupen te schuren tegen het oog van een mannelijke breinaald. Een botte naald zoekt ruzie met de prikkelbare barvrouw. De avond ebt weg in het stekende geroezemoes...

Tijdens het kijken van een Netflix-serie hoorde ik de hiervoor voor mij onbekende uitdrukking: *Needless to say*. Ik had het echter verkeerd geïnterpreteerd en las het als *Needles to say*, of in het Nederlands: naalden die van alles te zeggen hebben. Meteen opende de wijde wereld van de beeldspraak zich voor mij en werd ik mee naar Club Needle gezogen. Een rijke wereld die enkel bestaat door het toedoen van een absurd misverstand.

Meteen voelde ik de drang om deze droomwereld tot film te scheppen. Ik creëerde een felgekleurde *seventies-style* achtergrond die bestond uit gevilte doeken. Beurtelings verschijnen er verschillende types naalden op het beeld. Ze vertellen over hun dag, placeren een dansje, of roddelen over hun mede naaldgenoten.

Welcome to Club Needle!

Beeld: still uit de film *Needles to Say* (2022), *video- en geluidsinstallatie*

De Slazwierder

Zwierige latinmuziek vormt de perfecte basis voor het ontwikkelen van een nieuwe dansmove. Mijn onderarm voelt zwaar aan door de repetitieve cirkelbeweging. Mijn handen glijden gezwind mee op het ritmische getik. Na enkele draaien sijpelt er steeds meer en meer zelfvertrouwen naar binnen, en durf ik eens een nieuwe interpretatie van de move ter wereld te brengen. Een geanimeerde kwartslag naar rechts, en eindigen met een zwoele pirouette.

‘De patatten zijn klaar!’ roept mijn oma vanuit de keuken wanneer ze me uit mijn aangename dagdroom haalt. Ik haal de sla uit de slazwierder en ga mee aan tafel zitten.

De slazwierder: een overbodige uitvinding?

De mens heeft enkele absurde uitvindingen op de wereld gebracht. Tijdens het draaien van de sla zag ik plots de absurditeit van deze uitvinding in. Ik verbeelde me een zwoele danspartij, en besloot de actie van het sla zwieren hiermee te vergelijken en neer te schrijven. De (overbodige?) handeling van het slazwieren gaf me veel stof tot nadenken. Zo leerde ik dat de mens zijn vindingrijke geest overmatig los wil laten op natuurlijke verschijnselen.

Mijn video's ontstaan geregeld vanuit een performatieve handeling van de mens. Voor 'De Slazwierder' trok ik met mijn onderwatercamera en een krop sla naar de woelige zee. Daar verlostte ik de slakrop voor eeuwig en altijd van de menselijke interventie in zijn 'draaiproces', en liet hem mee zwieren met de wilde golven van de zee. Door het bestaan van dit natuurlijke verschijnsel, schijnt de slazwierder lichtelijk overbodig te zijn.

Beeld: still uit de film De Slazwierder (2022), video

CONCLUSIE

De kracht van verbeelding

Beelden hebben de kracht om verhalen bij de meest banale situaties te schetsen. Het bewust (over)ontleden van de vaak niets-vertellende banaliteiten geeft verwaarloosde verhalen de kans toch het levenslicht te zien.

Deze auto zou zonder de zeer behulpzame hulp van dit stokje met grootheidswaan vast en zeker de heuvel afgereden zijn. Of helemaal niet.

*Maar is het niet geweldig om te peinzen over de levensweg van dit stokje?
En over de al dan niet bewuste interventie van de mens in deze situatie?*

Deze neergepende bedenkingen zijn de basis van mijn praktijk. Het creatieproces van bedenking tot afgewerkt product bezit een absurde finesse, waar ik sedert lange tijd een voorliefde voor heb. Belangrijk in deze soms ietwat grijze wereld⁷ is om uw absurditeit niet te verliezen. Met behulp van de wonderlijke kracht van verbeelding kunnen we de wereld naar hartenlust gewaarworden.

De incoherente bedenkingen die ik me doorheen het academiejaar maakte, zijn gebundeld in deze thesis. Dit werk vormde een veilige omgeving waarin deze bedenkingen de kans kregen te floreren. Dit geeft me de opportuniteit om enkele uitverkorenen tot beeldend werk om te vormen. Anderen zullen echter vervagen, en hun laatste adem in deze masterthesis uitblazen.

Worden deze verder uitgewerkt of vertrekken ze op welverdiende vakantie naar Mallorca?

(Dan kunnen ze best spoedig vertrekken vooraleer Ryanair weer staakt...

Of voordat ze verdwijnen in het massagraf van mijn kortetermijngeheugen.)

---

⁷ *Pun intended*, zijnde deze scriptie volledig in zwart-wit gedrukt is. Een gedurfde artistieke keuze! (Alsook een economisch verantwoorde keuze...)

BRONNEN

Bekerich (Lidl)

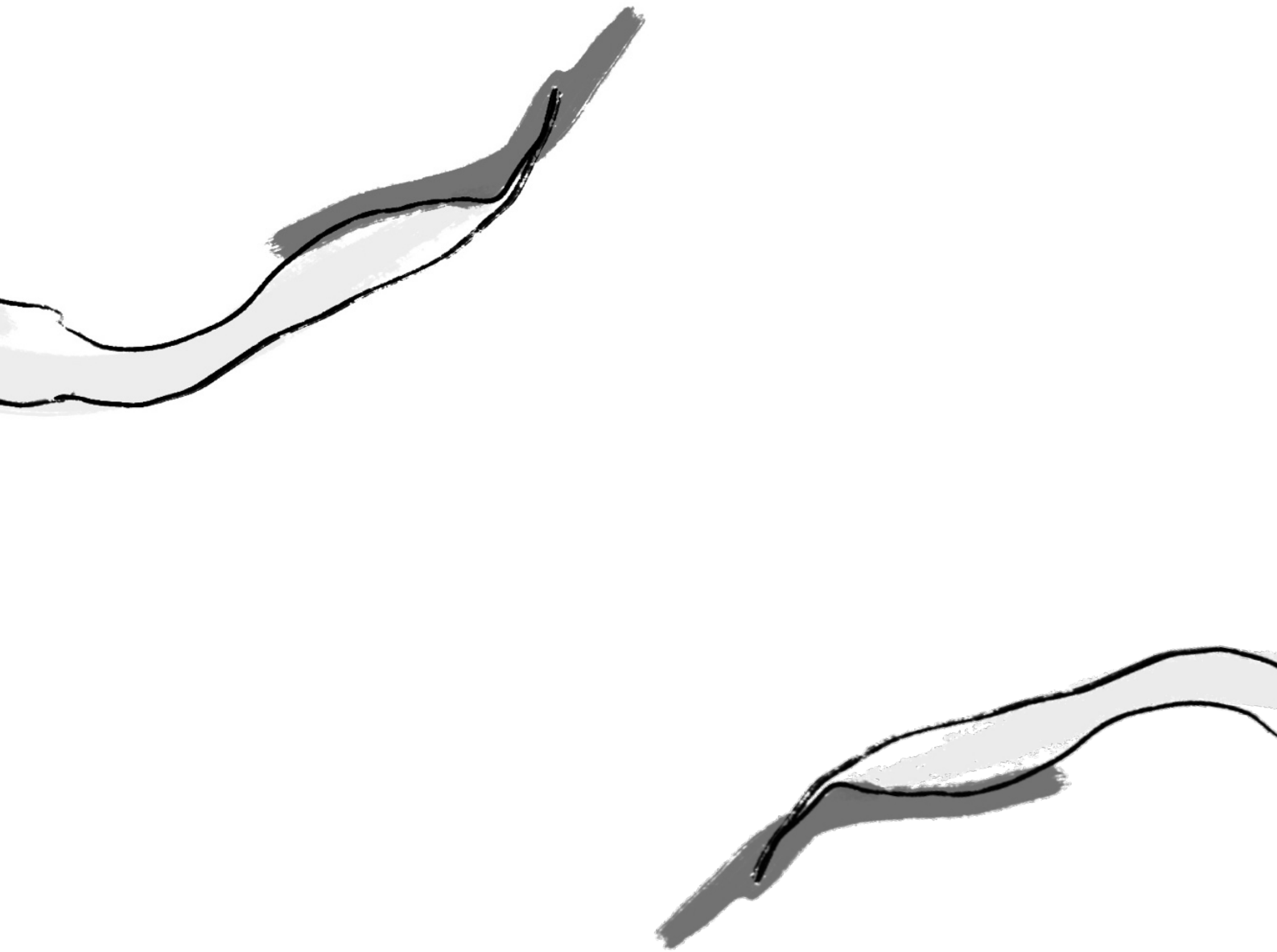
Fou d'o (Aldi)

Spa (Elke pretentieuze supermarkt)

Saskia (Lidl)

't Kraantje (Albert Heijn)

Evian (Elke pretentieuze supermarkt)

BRONNEN (2)⁸

---

⁸ Beseffen we wel hoe deze voetnoten zich moeten voelen nadat ze harteloos naar de onderkant van het blad verbannen worden?

LITERATUURLIJST

Beavers, R., (2004) 'La terra Nuova' (The searching measure). Berkeley

Beerkens, L., Abraham, L., Stichting Behoud Moderne Kunst, Netherlands. Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed, & Universiteit van Amsterdam. (2012). *The Artist Interview*. Adfo Books.

De Groen, D. (2017). *Shopgirl* (1ste editie). Het Balanseer

Nochlin, L. (2021). *Why Have There Been No Great Women Artists?* (50th Anniversary Edition). Thames & Hudson Ltd.

Reynolds, A., Szántó, A., Girst, T., & Spiegler, M. (2017). *Lost Libraries*. Beltz Verlag.

Richard, B., Klanten, R., & Heidenreich, S. (1998). *Icons*. Prestel Pub.